

Chantal van Gastel

Geknipt voor jou

the house of books

Copyright tekst © 2010 Chantal van Gastel
Copyright © 2010 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Omslagontwerp en art-direction
Studio Marlies Visser

Omslagbeeld
Getty Images en marliesvisser.nl met dank aan Evelien

Foto auteur
Priscilla van Gastel

Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

www.chantalvangastel.nl
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2816 5
D/2010/8899/109
NUR 340

HANNAH

Precies een uur. Dat is de tijd die ik heb om van kantoor, dwars door de drukke binnenstad, bij de lunchroom te komen waar ik met mijn vriendinnen afgesproken heb, mijn lunch te eten die zij al voor me besteld hebben, af te rekenen en weer terug naar mijn werk te gaan. Gekkenwerk, dat is het. Maar soms kost het nu eenmaal wat moeite om je sociale contacten te onderhouden. Ik heb het er graag voor over.

‘Hannah!’ roepen ze alle drie tegelijk als ik me door de smalle doorgang naar het tafeltje achterin bij het raam begeef.

Ik laat mijn tas van mijn arm glijden, geef ze allemaal drie kussen, leg mijn BlackBerry op tafel, maak mijn sjaal los, hang mijn jas over mijn stoel en plof neer. Mijn wangen gloeien van het haasten. ‘Wat fijn dat we allemaal tijd hebben om te lunchen, vandaag. Dat is zeker alweer een maand geleden! Wat is dit?’ Ik kijk naar het lichtgroene drankje dat voor mijn neus staat.

‘Vers groentesap,’ zegt Deb. ‘Iets met avocado en limoen. Dat kun je wel gebruiken, dacht ik zo. Met al die lange dagen die je maakt. Proef maar, het is best lekker. Kijk, ik heb het ook.’ Ze zet het rietje aan haar lippen en drinkt. Ze maakt nog net geen zwaaigebaar naast haar oor.

‘Dank je, mam,’ antwoord ik en ik merk dat ik haar voorbeeld volg. Deb was altijd al degene bij wie we terecht konden voor een luisterend oor en een arm om ons heen, maar sinds ze kinderen heeft, is ze echt het moedertje van ons vieren.

We hebben een heel leuk clubje. Debbie is de verantwoorde-lijke, Jessica de carrièrevrouw en Micky de losbol. Ik weet eigen-lijk niet wat mijn rol is. Of misschien toch. Ik ben degene die ons bij elkaar heeft gebracht.

Micky woont bij mij in het flatgebouw en toen ik net verhuisd was, was zij de eerste vriendin die ik maakte. Zij maakte me hier

wegwijs, leerde me de leukste restaurantjes, cafés en winkels kennen, nam me op sleeptouw als ze uitging, kortom: ze zorgde ervoor dat ik mijn plekje vond. Jessica is haar nichtje, ze is kandidaat-notaris en werkt keihard. Ik zag haar wel eens bij Micky thuis en soms ging ze met ons mee als we uitgingen. Dat was heel gezellig en daarom nodigde ik hen allebei uit om mijn eerste verjaardag in de grote stad te vieren, wat inmiddels alweer jaren geleden is. Debbie was destijds mijn studiegenootje en uiteindelijk bleven we midden in de nacht, met z'n vieren in mijn kleine flatje over. Dat klikte zo goed dat we besloten een nieuwe afspraak met elkaar te maken. En dat doen we nu nog steeds. Al jarenlang. Al is dat tegenwoordig lastig met vier volgepropte agenda's.

'Ik heb maar een uurtje de tijd,' zeg ik, 'dus vertel... zijn er nog nieuwtjes?'

Jess haalt haar schouders op. 'Niet bij mij. Ik word gek op het werk, zoals gewoonlijk.'

'Echt, jij moet eens gaan leven!' roept Micky.

'Ik? En zij dan?' Ze knikt naar mij. 'Hannah is minstens even erg!'

'Dat is waar. Maar zij heeft een hoger doel.'

'Ik ook. Dat heet notaris worden.'

'Dat heet werkweken van zestig uur, mensen die doodgaan of dood zijn, in scheiding liggen, ruzie hebben om een erfenis, de gezamenlijke woning of van wie de grijsgestippelde zakdoek was. Of mensen die dat vóór willen blijven en de grijsgestippelde zakdoek laten beschrijven in hun samenlevingsovereenkomst. Geweldig hoger doel.'

'Ik spreek jou nog wel als ik in een vrijstaand huis woon, twee auto's voor de deur heb staan en jaarlijks drie vakanties in vijfsterrenresorts boek. En uitsluitend maampakken van Anna Lee draag.'

'Stil!' roep ik. 'Geen Anna Lee, alsjeblieft. Ik heb pauze!'

'Sorry...'

Micky roert met haar rietje door haar groenige drankje. 'Dan zal ik maar weer beginnen. Ik heb toch een leuke man ontmoet in de galerie afgelopen week!'

'Echt?' vraag ik. 'Vertel!' Dat is tenminste een leuk gespreksonderwerp.

‘Nou, hij kwam een kunstwerk uitzoeken voor in zijn nieuwe huis, aangezien hij net uit een relatie komt en zijn ex hun lievelingsschilderij heeft ingepikt.’

‘Zie je? Daarom heb je dus een notaris nodig,’ zegt Jessica.

‘Ik zeg niet dat we die niet nodig hebben. Ik vraag me alleen af waarom je zonodig alles opzij moet zetten om er zelf een te worden. Hoe dan ook, hij – de man van de galerie – deed dus erg zijn best om mij duidelijk te maken dat hij beschikbaar was...’

‘En?’ vraag ik gretig. De mannen in mijn leven haken tegenwoordig steeds sneller af, dus moet ik het een beetje hebben van de verhalen die Micky me vertelt.

‘Ik heb zijn visitekaartje en hij komt vrijdag weer langs om een definitieve keuze te maken. Dan zorg ik natuurlijk dat ik er op mijn best uitzie en ga ik uitvogelen waar hij het weekend in gaat luiden. Misschien kunnen we samen wat gaan drinken op zijn nieuwe aanwinst.’

‘Bedoel je nu het schilderij of jezelf?’ vraagt Deb geamuseerd.

‘Beide.’ Micky zet het rietje aan haar lippen en drinkt een derde van haar glas leeg.

‘Nou, ik heb toevallig ook nieuws. Benji kan zijn eigen veters strikken en Nina slaapt soms al een hele nacht door!’

‘Dat is echt super,’ antwoord ik.

‘Wacht maar tot jullie kinderen hebben,’ zegt Deb. ‘Dan heb je ook geen eigen leven meer en ga je uit je dak van nieuws als dit.’

‘Het leven draait niet alleen om het versieren van mannen,’ zeg ik. ‘We vinden het net zo leuk om over de kinderen te horen. Toch?’

De anderen knikken braaf. ‘Maar nu we het toch over mannen hebben,’ gaat Micky dan verder, ‘heb je nog iets gehoord van die laatste, kom... hoe heette hij nou?’

‘Alex,’ antwoord ik. ‘Nee, niks meer gehoord. Op een of andere manier kun je maar twee keer ongestraft halverwege een vrijpartij opstaan en weglopen om een dubbele low fat decafé latte machiato voor je bazin te gaan halen die aan de andere kant van de stad aan het overwerken is. Ik zweer het je, bij de derde keer hoef je niet meer terug te komen. Zo weinig inlevingsvermogen!’

‘Tsss!’ sist Micky. ‘Ze snappen toch ook wel dat ze op de

tweede plaats komen als je moet kiezen tussen hen en je bitchy baas! Mannen!’

‘Wacht maar,’ zegt Jessica. ‘Er komt een dag dat je een man ontmoet die wel op nummer één komt en dan vertel je Anna Lee dat ze tot haar nek in de low fat skimmed milk whatever kan zakken.’

‘Dat moet dan wel een héél leuke man zijn. Zo één uit de film. Die worden hier niet gemaakt.’

‘Je vindt hem wel,’ verzekert Jess me.

‘Wie had de Mexicaanse salade?’ vraagt de serveerster vrolijk. Micky en ik steken tegelijk onze handen in de lucht. De Club Sandwich gaat naar Jess en Debbie heeft de saté met frietjes.

‘Misschien weet ik wel een leuke voor je,’ zegt Deb terwijl ze het vlees van de spies probeert te snijden. ‘Binnenkort komt een oude vriend van Tom bij ons eten. Ik heb begrepen dat hij single is.’

‘Je weet hoe ik over koppelen denk, Deb.’ Ik zet mijn vork in een stukje hete kip. ‘Denk je niet dat het een beetje geforceerd zal zijn?’

‘Ach, wat maakt dat uit,’ zegt Micky. ‘Dan heb je een rot-avond? Nou en? Die hebben we wel vaker, toch? Alsof je thuis in je eentje altijd zo blij bent.’

‘Nee, maar dan kan ik wel iets nuttigs doen. Ik ben iets aan het maken voor een werkfeestje binnenkort...’ Ik wil vertellen wat ik precies aan het maken ben, maar op dat moment wordt onze lunch wreed verstoord door mijn BlackBerry. En eigenlijk weet ik dan al dat mijn pauze voorbij is.

‘Anna Lee?’ vraagt Jessica bevreesd.

Ik knik en neem op. Mijn vermoeden wordt al snel bevestigd. ‘Crisis in het atelier. Ik moet gaan... Sorry. Ik maak het wel weer goed met jullie. Ooit.’

‘Maak je niet druk,’ zegt Deb. ‘Wij zijn niet zoals je vriendjes. Maar eet wel eerst een paar happen, want je wordt er niet bepaald dikker op!’

Ik ben echt dol op mijn vriendinnen.

Het is acht uur ’s avonds als ik de deur van het atelier achter me dichtdoe. De crisis is zo goed als bezworen. Er was een fout gemaakt door de leverancier waardoor er een verkeerde stof is

geleverd die in de verste verte niet voldoet aan de eisen die Anna Lee eraan stelt. Je zou verwachten dat zo iets wel een uurtje kan wachten, maar zo werkt het hier niet. Als Anna Lee iets wil, dan wil ze het meteen en wie tegen haar durft te zeggen dat het niet kan, vliegt eruit. Dus als zij zegt: 'Spring!', dan vragen wij: 'Hoe hoog?'

Anna Lee lijkt misschien onmogelijk om voor te werken, maar dankzij haar krijg ik ook kansen die normaal niet binnen mijn bereik zouden liggen. De modewereld is zo klein en je komt er niet zomaar tussen. Daar kwam ik op mijn achttiende al achter. En op mijn negentiende weer. En op mijn twintigste. Elk jaar dat ik probeerde op de modeacademie aangenomen te worden. Het is nooit gelukt, maar ik heb wel prachtige dingen gemaakt voor de toelatingsopdrachten, waardoor ik nu een portfolio heb waar ik heel trots op ben.

Ik probeer het niet persoonlijk op te vatten, want het ligt gewoon aan het feit dat er jaarlijks zoveel aanmeldingen zijn en maar een paar plaatsen op de opleiding. Ze kunnen kiezen uit zoveel talent dat de kans heel erg klein is dat je uitverkoren wordt. Dat is althans wat ik mezelf de hele tijd wijs maak. De andere optie: dat ik gewoon niet geschikt ben, daar wil ik nog niet aan. Dus werk ik elke vrije minuut aan het maken van een eigen collectie. Ik maak schetsen, zoek stoffen, bedenk opvallende details en soms werk ik de hele nacht door tot het allemaal samenkomt in een creatie waarmee ik mezelf overtreff. Soms lukt het en als ik dan vroeg in de ochtend mijn bed inrol, kan ik niet slapen van enthousiasme. En als het niet lukt, kan ik ook niet slapen, maar dan van frustratie. Uiteindelijk komt er altijd wel weer een nieuw idee, iets waarmee ik verder kan en waar ik me dan weer helemaal op stort. Dit is wat ik het allerliefste doe. Ik vergeet alles om me heen als ik aan het werk ben. Ik kan me niet voorstellen dat ik ooit iets anders zal doen. Daarom moet ik volhouden.

Ik weet gewoon dat er een moment komt dat het allemaal de moeite waard zal blijken te zijn. Natuurlijk moet ik er nu veel voor opofferen, maar dat is toch tijdelijk? Ooit zal ik aan Anna Lee kunnen laten zien wat ik allemaal kan. En alle contacten die ik nu opdoe, zullen dan hun vruchten afwerpen. Als ze het ziet. Als ze het eindelijk eens zou zien.

Anna Lee is een van de succesvolste couturiers van dit moment. Ze maakt waanzinnige mannenpakken. Soms waanzinnig mooi en soms ook gewoon waanzinnig... punt. Haar laatste hit was een avant-gardistisch pak met veren. En vorig seizoen herintroduceerde ze de broekrok. Ik dacht zelf ook dat het nooit iets zou worden, maar ook dat werd een enorm succes. Als de letters AL in het label staan, loopt iedereen er warm voor. Dus als ik haar aan mijn kant heb, dan ben ik al zo goed als binnen. Dat is mijn plan. Zo zal het gaan.

Alleen – en dat is dus het probleem – Anna Lee ziet mij niet staan. Ze ziet niemand staan behalve als ze ook maar een centimeter uit het gareel lopen. Ik had het me zoveel gemakkelijker voorgesteld. Ik zou heel simpel steeds mijn eigen ontwerpen dragen en dan zou er onvermijdelijk een moment komen dat zij zou vragen waar ik dat geweldige jurkje vandaan had. Ik werk nu al ruim drie jaar als haar assistente en nog steeds is dat nooit gebeurd. Ze kijkt dwars door me heen. Als ik een zoom een tiende millimeter verkeerd leg, ziet ze het. Als er een korrel suiker in haar koffie zit, proeft ze het. Als ik per ongeluk een stukje stof verknip, heeft ze het meteen in de gaten. Niet dat dat zo vaak gebeurt... Waar het om gaat is dat ze alle kleine dingetjes ziet die iemand verkeerd kan doen, maar alles wat goed gaat, neemt ze voor lief. Nooit een complimentje, nooit een aardig woord of een kletspraatje in de pauze. Volgens mij neemt ze niet eens pauze. Misschien gaat ze zelfs niet eens naar huis aan het eind van de dag. Ze zou heel goed een robot kunnen zijn. Een werkende, supertalentvolle en steenrijke robot. Misschien sluit ze zich gewoon aan op netstroom en kan ze er dan weer tegen.

Ik loop de trappen naar mijn flatje op. Nou ja, sjokken komt meer in de richting. Ik sleep me naar boven, doodmoe. Ik open de deur en zie meteen de chaos die ik vannacht heb achtergelaten. Meters stof over de bank gedrapeerd, speldenkussens op tafel, naast schetsen, talloze schetsen van hetzelfde idee uitgewerkt op steeds een andere manier. Een andere lengte, een andere kleur, een andere snit. Ze liggen overal. Op de vloer, op de tafels, tegen de muur. Knipsels van dingen die me inspireren, uitgescheurd uit tijdschriften en modebladen. Mijn paspoppen in het midden van de kamer met halve creaties erop gespeld. Mijn naaimachine op de eettafel en alle dozen met knoopjes, ritsen,

applicaties, garen en wat voor materialen dan ook. Mijn huis. Mijn atelier. Hier ben ik de baas. Ik leg de zomen hoe ik ze wil en ik verknip zoveel stof als ik maar wil. En als het niet mooi is, of gewoon niet naar mijn zin, dan begin ik opnieuw. Want hier maak ik dat allemaal zelf uit.

Ik screen snel de post op iets belangrijks of interessants. Dan kijk ik of er iets te eten is. Ik open de koelkast. Het lijkt erop dat ik boodschappen moet doen. Maar ik heb nog een pak Spaanse toastjes, een lekkere tapenade en een fles rosé. Ik gris het allemaal mee, trek de voordeur weer achter me dicht en neem de trap naar de etage boven mij, waar Micky woont. Ik klop op de deur. We hebben een geheim klopje zodat we weten dat we veilig open kunnen doen, ook al zitten we in onze pyjama of zonder make-up, met bril op de bank. Zoals Micky nu. Maar zij ziet er ook in pyjama goed uit. Haar korte geblondeerde haar is net gewassen en piekerig van het droogwrijven en de wax. ‘Nu pas thuis?’ vraagt ze.

‘Ja, heerlijk dat overwerk! Maar ik heb wat lekkers bij me. Was het nog gezellig met de lunch?’ Ik loop naar binnen en plof neer op haar heerlijk ingezakte bank.

‘Ja, hoor. Jammer dat je zo snel weg moest. We moeten trouwens echt iets doen om Jessica weer aan de man te krijgen.’

‘Als ze eraan toe is, gaat ze vanzelf weer daten, joh.’ Ik maak de fles alvast open terwijl Micky glazen haalt.

‘Volgens mij heeft ze nu de overtuiging dat alle mannen klootzakken zijn. Wat als ze er nooit meer zin in heeft?’

Ik kan een schamper lachje niet tegenhouden. Nooit meer zin, dat klinkt ronduit belachelijk. ‘Soms overweeg ik wel eens om Alex te bellen voor...’

‘Voor wat?’ vraagt ze plagerig.

‘Voor wat simpel entertainment. Hij heeft het uitgemaakt omdat hij het gevoel had een oproepkracht te zijn die mocht komen en ophoepelen wanneer ik daar zin in had. Maar hij heeft er niet zoveel moeite mee als hij oproepbaar moet zijn als het alleen om komen gaat.’

Ze giechelt en komt naast me zitten. ‘Nee, dat snap ik.’

‘Soms is dat gewoon even gemakkelijk. Geen gedoe, alleen seks. Even tegen iemand aan kunnen liggen en daarna geen gezeik als je even wat minder tijd hebt. Misschien moet ik het daar maar bij houden.’ Ik trap mijn grijze enkellaarsjes uit, die ik zelf

met allerlei riempjes en gespjes heb gecustomized en trek mijn voeten onder me op de bank. Ik geef Micky een glas wijn aan en nip van het mijne.

‘Nee... dat is leuk voor eventjes. Maar jij bent geen meisje voor “geen gedoe, alleen seks”. We gaan een heel leuke man voor je zoeken, met seks, met gedoe...’ Ze pakt de afstandsbediening en zapt. ‘... en nu gaan we lekker *Grey’s Anatomy* kijken.’

‘Over leuke mannen gesproken,’ zeg ik en ik maak het me gemakkelijk op Micky’s bank terwijl ik lekker wegdroom bij McDreamy. ‘Kijk, voor hem zou ik Anna Lee wel laten wachten...’

Van Anna Lee laten wachten komt natuurlijk ook de rest van de week niets terecht. Integendeel. Vandaag is het zo erg dat ik om halfacht ’s ochtends al het gevoel heb dat ik niet aan haar eisen voldoe. Ik ben als eerste op kantoor, waar ik ervoor moet zorgen dat alles er piekfijn uitziet. Anna Lee heeft een interviewdag. Er komen diverse modebladen langs om een uitgebreid artikel over haar nieuwe collectie te plaatsen. De pr heb ik allemaal geregeld en daarom moet ik ervoor zorgen dat alles piekfijn in orde is.

In de conferentiezaal staan honderden verse bloemen. Die heb ik vanochtend vroeg bij de bloemist afgehaald, die ze voor ons heeft laten invliegen. Ze waren speciaal voor mij om zeven uur ’s ochtends al aanwezig in de winkel zodat ik de tijd zou hebben om ze uit te stallen. Ze staan door het hele gebouw verspreid. In de gangen, in de kantoren, in het atelier. Zelfs op de toiletten. Overal dus, waar mensen kunnen komen.

Verder heb ik de hele nacht in de keuken gestaan om appeltaarten te bakken. Ikzelf dus. Je zou denken dat we die ook bij een luxe bakker hadden kunnen bestellen, maar ik was zo dom om me tijdens de voorbereidingen te laten ontvallen dat de geur van huisgemaakte appeltaart een therapeutische werking op veel mensen schijnt te hebben. Je voelt je meteen thuis als je dat ruikt. Als je dus je huis wil verkopen, moet je als je kijkers krijgt, zorgen dat er een appeltaart in de oven staat te bakken en voor je het weet kun je de vraagprijs verdubbelen. Nu is Anna Lee niet van plan om het pand te verkopen, maar ze wil natuurlijk niets liever dan alinea’s vol lof over de heilzame werksfeer. Overal staan dus appeltaarten op mooie zilveren plateaus. En schalen luxe bonbons ernaast.

Behalve op Anna Lee's werkkamer, natuurlijk. Daar vind je geen taart en geen bonbons. Alleen schalen exotisch fruit. Lychees, kumquats, mango's, ananas en verse kokos. Anna Lee eet natuurlijk geen taart of chocolade. Hoe zou ze anders haar size zero kunnen behouden? Ik weet zelf wel hoe. Als ze zelf zou uitvoeren wat ze haar personeel opdraagt, zou ze kunnen eten wat ze wil. Net als ik. Ik heb zoveel stress dat ik al jaren in maat 36 pas. Ook al vind Anna dat aan de zware kant. 'Mode staat nu eenmaal mooier op maatje 32,' laat ze zich soms doodleuk ontvallen.

Anna Lee stelt hoge eisen aan hoe wij, haar personeel, eruitzien. Ik moet regelmatig naar de kapper. De kosten daarvan kan ik zelfs bij haar declareren. Ze is doodsbang dat er ooit een foto van haar zal opduiken, met naast zich een grijs muisje. Saai door associatie. Het zou haar hele reputatie te grabbel gooien. Daarom ben ik alleen het afgelopen jaar al van hoogblond naar kastanjebruin gegaan en van lang in lagen naar een schuine bob. Met pony, zonder pony, als het maar in beweging is. Langer dan vier maanden hetzelfde en ik word weer zonder pardon naar de haarstylist verwezen. Heel vervelend...

En dan de schoenen. Altijd hakken van minstens acht centimeter. Anna houdt er niet van tegen mensen op te moeten kijken en ik als haar assistente moet me met haar kunnen meten. Bovendien kun je niet succesvol zijn op lelijke schoenen. Dat zegt ze altijd. Misschien is dat een van de weinige standpunten die ik met haar gemeen heb.

Hoewel we dus gewend zijn ons op een bepaalde manier te presenteren als we aan het werk zijn – en dat geldt voor iedereen, van de naaisters tot de inkopers – geldt vandaag een nog strengere norm. De kans is groot dat er foto's gemaakt zullen worden, dus zijn we wekenlang bezig geweest met het produceren van een werkkledinglijn. Het is op het oog niet bepaald Anna Lee, want het gaat hier duidelijk om prêt à porter. 'Draagbaarheid' is niet het juiste woord om de ontwerpen van Anna Lee te omschrijven, maar voor deze shoot heeft ze zich ingehouden. Het gaat om mooie jurkjes en soepele broekpakken die op het eerste gezicht allemaal van een ander label zouden kunnen zijn. Maar als je ze samen ziet, vormen ze toch een duidelijk geheel. Het kleurenpalet van alle items gezamenlijk is perfect. Het

zullen geweldige foto's worden en niemand zal uit de toon vallen. Het zal een goed geoliede machine lijken. Een team van mensen die allemaal aan de Anna Lee-norm voldoen en toch zal geen van hen je bijblijven. Dat is natuurlijk precies waar mode niet om draait, maar wat Anna Lee vraagt, krijgt ze. Ik heb dus wekenlang gewerkt aan kledingstukken met als enige doel dat ze niet opvallen zodat de kleding op de paspoppen dat juist wel doet. Als je goed kijkt, zul je zien dat de mensen op de foto er geweldig uitzien, maar ik weet nu al dat niemand zo goed zal kijken. In feite zou ik juist gefaald hebben als het wel iemand op zou vallen. O ja, als ik dus zeg dat Anna Lee zich heeft ingehouden met de werkoutfits, heb ik het over het accorderen van andermans schetsen. De mijne in dit geval. Het zou belachelijk zijn als zij haar talent zou verspillen aan een paar setjes die puur en alleen als achtergrond zullen dienen. Ik moest maar op zoek gaan naar iemand die dat even op zou zetten. Dat heb ik dus zelf gedaan. Ze heeft nooit gevraagd hoe ik aan de ontwerpen gekomen ben. Prima geslaagd dus. Of juist niet. Het is maar hoe je het bekijkt.

Om tien uur arriveert Anna Lee. Ze is onberispelijk gekleed in een zwart broekpak met een slank silhouet en haar haren zijn vakkundig opgestoken. Ik heb er inmiddels voor gezorgd dat in het hele gebouw nergens ook maar een paperclipje of een notitieblaadje ligt dat daar niet met voorbedachten rade geplaatst is. De journalisten zitten klaar in de conferentiezaal. Ze hebben allemaal hun vragen bij mij ingeleverd zodat Anna Lee niet overvallen zal worden door onverwachte zaken. Beneden in het atelier zit iedereen klaar om 'spontaan' gefotografeerd te worden. We zullen vanavond allemaal langer moeten werken om de achterstand in te halen die ontstaat doordat er geen rommel gemaakt mag worden. Iedereen zit maar een beetje voor de show af te spelen. Degenen die stiekem toch echt aan het werk zijn, doen dat op zo'n manier dat er meteen mee opgehouden kan worden als er iemand voorbijkomt. Er zal geen foto verschijnen van mensen die in paniek met rollen stof, scharen en een strijkijzer aan het rondrennen zijn. Bij Anna Lee is iedereen volkomen zen. Tot de laatste fotograaf het pand verlaat.

De eerste vragenronde verloopt prima. We lopen iets uit, maar ik weet het programma aardig in de hand te houden en kap het

vriendelijk doch beslist af als we verder moeten. Daarna loop ik met Anna Lee en een aantal fotografen door het gebouw, zodat er een reportage gemaakt kan worden. Ze poseert in haar kantoor, bij de ingang van het gebouw waar het logo in het glas met het zonlicht erachter zo schitterend tot zijn recht komt en in het atelier, waar ik stiekem toch hoop dat mijn outfits goed zichtbaar zullen zijn. Om één uur zijn we klaar en dus hebben we een halfuurtje tussen nu en het grote interview met *Elle* en *Glamour* vanmiddag. Anna Lee trekt zich terug met een komkommersmoothie waardoor ik ook een halfuur voor mezelf heb. Wat een luxe.

Normaal gesproken vind ik het heel leuk om even aan mijn bureau een tijdschrift door te bladeren terwijl ik lunch. Als ik al tijd heb om pauze te nemen, want meestal werk ik gewoon door. Vandaag kan ik geen tijdschrift meer zien, dus pak ik mijn tas en mijn jasje. Ik ben onderweg naar buiten voor een beetje frisse lucht als ik zie dat ik vier oproepen gemist heb. Dat is vreemd, want meestal komen de oproepen van Anna Lee en zij is de hele ochtend bij me in de buurt geweest. Ik luister het eerste bericht af en het tweede en nog steeds snap ik niet precies waar het over gaat. Ik heb ‘Klauterkabouter’ op een papiertje gekrabbeld. Dat is het kinderdagverblijf waar de kinderen van Debbie naartoe gaan. Ik heb ze er wel eens opgehaald als de planning van Deb in de war raakte, dus dat verklaart hoe ze aan mijn nummer komen. Maar Deb werkt helemaal niet vandaag en dus is er geen logische reden dat ze mij zouden bellen. Bovendien hebben ze het niet over Benji of Nina, maar over ene Sven. En ik ken geen Sven. Ik luister nog een keer het laatste bericht af.

‘U spreekt met De Klauterkabouter, ik bel nogmaals over Sven. Wilt u hem alstublieft snel op komen halen, want hij heeft koorts en ik kan op deze manier niet alle kinderen in de gaten houden. De afspraak is dat hij bij een graad verhoging opgehaald wordt en hij heeft al achtendertighalf. Ik heb uw man ook al geprobeerd te bereiken en uw telefoniste heeft het bericht al twee keer genoteerd. Ik weet niet wat ik nog meer kan doen. Als u dit hoort, komt u dan meteen uw kind ophalen.’

Ik kies meteen de optie terugbellen. Blijkbaar heeft ze zich in

het nummer vergist en ik wil het niet op mijn geweten hebben dat een ziek kind tevergeefs op zijn moeder zit te wachten omdat de leidster denkt dat ze haar gebeld heeft. Die vrouw klonk behoorlijk gestrest, trouwens. Misschien moet ze eens een weekje voor Anna Lee komen werken. Dan zijn een paar vervelende kinderen een peulenschil.

Geen gehoor. Ik verbreek de verbinding en bel nog een keer. De telefoon blijft maar overgaan en ik word een beetje ongeduldig. Zo lang is een halfuur ook weer niet. Straks heb ik geen tijd meer om even naar buiten te gaan. Ik kijk op de klok. Dat kinderdagverblijf is niet zo ver hiervandaan. Ik kan onderweg een bagel halen en even binnenlopen om te zeggen dat ze een verkeerd nummer gebeld heeft.

Er schijnt een flauw winterzonnetje als ik me op mijn hoge hakken door de binnenstad haast. Waarom moet die vrouw nu uitgerekend mijn nummer bellen? Heb ik eindelijk eens een halfuurtje pauze, kan ik dit weer gaan opknappen. Gelukkig is het vlakbij. Met mijn bagel in een papieren zakje, loop ik naar De Klauterkabouter. Ik laat mezelf binnen met de code die ik van Debbie heb en ik zie meteen dat de situatie nogal hectisch is. Een beetje zoals op een gemiddelde dag bij Anna Lee. Kinderen huilen en jengelen en een meisje is in haar eentje bezig om de boel te sussen. In een hoekje zit een klein jongetje met zijn jasje en das al aan. Hij ziet er pips en zweterig uit. Niet gek, want de verwarming staat hier op de hoogste stand.

‘Ik ben blij dat u er bent,’ zegt ze terwijl ze het jongetje van zijn stoeltje plukt en in mijn richting dirigeert. ‘Hij is griepig en eist al mijn aandacht op waardoor ik met alles achterloop. Ze moeten nu allemaal verschoond worden en de helft heeft nog geen eten gehad. Mijn collega is ziek en ik krijg pas over een uur ondersteuning. Ik sta er alleen voor...’

‘O, wat vervelend,’ zeg ik zo meelevend mogelijk. ‘Maar ik kom hem niet ophalen. U heeft het verkeerde nummer gebeld. Ik wilde alleen maar zeggen dat u denkt dat u zijn moeder heeft ingelicht, maar dat is niet zo. Ik ben zijn moeder niet.’

‘Nee, dat zie ik. Ik weet heus wel wie zijn moeder is, maar hij wordt zo vaak opgehaald door een van haar secretaresses.’

‘Maar ik ben ook haar secretaresse niet.’

‘O, nee? Je komt hier toch wel vaker...’

‘Voor Benji en Nina. Niet voor dit jongetje. Je hebt het verkeerde nummer gedraaid, ik kan hem niet meenemen.’

Ze ziet eruit alsof ze elk moment in tranen uit kan barsten en kijkt naar Sven alsof ze geen idee heeft wat ze nu met hem moet beginnen. ‘Ik heb alle telefoonnummers al geprobeerd. Niemand neemt op. Ik weet niet wat ik moet doen, ik kan het niet aan, alleen. Ik kan zijn ouders niet bereiken.’

Opeens valt me op hoe jong het meisje is. ‘Rustig maar.’ Ik voel met haar mee, want zelf sta ik ook vaak met een rood hoofd van alles tegelijk te doen in de hoop dat niemand erachter komt dat ik het niet in de hand heb. Maar ik ben inmiddels wel wat gewend. Zij lijkt nog geen enkele ervaring met overmacht te hebben. ‘Probeer het straks nog eens, misschien zijn ze buiten kantoor voor de lunch. Ze komen vast snel terug en dan ontvangen ze je berichten wel.’

Ze duwt Sven terug op het krukje. ‘Wacht jij nog maar even. Je mama is er nog niet.’

Ik zie zijn onderlipje trillen en zijn hele gezicht vertrekt in de uitdrukking die aan een hysterische huilbui voorafgaat.

‘Nou, dat kan er ook nog wel bij,’ zegt ze. ‘Ik ga wel weer bellen, maar waarschijnlijk komen ze gewoon om zes uur aankakken. Neem dan geen kinderen als je er niet voor wil zorgen!’ Ze beent weg en pakt een huilende peuter uit een bedje. ‘Eerst die luiers maar.’

Ik kijk naar Sven, die met grote betraande ogen naar me terugkijkt. ‘Sorry,’ zeg ik. ‘Ik kan er ook niets aan doen.’ Ik loop naar de deur en dan zet Sven een enorme keel op. Het klinkt echt hartverscheurend. Alsof hij helemaal alleen op de wereld is. Ik blijf staan op de drempel en draai me om. De leidster is druk bezig en er is verder niemand die naar hem omkijkt. Ze roept dat ze er zo aankomt, maar Sven laat zich daar niet door troosten. En dat snap ik best. Lekker makkelijk als al die volwassenen die voor je zouden moeten zorgen, beweren dat ze ‘er niets aan kunnen doen’. Dat is natuurlijk niet zo. Er is altijd wel iets wat je kunt doen. En als ik dat al jarenlang voor Anna Lee doe, waarom dan niet één keertje voor dit kleine jongetje? ‘Zou het helpen als ik hem meeneem?’ roep ik door de gang.

Het blijft stil, maar na een paar tellen verschijnt haar hoofd hoopvol om de hoek. ‘Zou je dat willen doen?’

‘Nou, ik weet het niet. Denk je dat het mag van zijn moeder? Zij kent me tenslotte niet.’

‘O, maar dat is geen probleem! Ik geef de boodschap wel door op haar werk. Ik zeg wel dat ik hem heb meegegeven aan de au pair van Benji en Nina en dan is het vast goed. Zoals ik al zei, ze laat hem vaak oppikken door haar assistenten. Ik zal je het adres geven van haar werk, daar is ze waarschijnlijk en als je haar niet te pakken krijgt, moet je het kantoor van zijn vader maar proberen. Ik schrijf het allemaal wel even voor je op.’

‘Ik heb maar een halfuurtje pauze, hoor.’ En daar zijn nu nog achttien minuten van over. ‘Ik heb geen tijd om de hele stad door te crossen.’

Daar heeft ze duidelijk geen boodschap aan.

Even later sleep ik kleine Sven dus aan zijn handje mee naar buiten. Ik kan hem onmogelijk meenemen naar Anna Lee. Ik moet dit gewoon even oplossen. Als ik in een mum van tijd de top of the bill van de Parijse modewereld aan de telefoon kan krijgen, zal het me toch zeker lukken de ouders van dit jongetje binnen een halfuur op te sporen.

Ik loop in een onmogelijke houding naast Sven. Zijn armpje reikt nog niet hoog genoeg om comfortabel naast me te lopen. Ik probeer de gegevens op het briefje te lezen zonder Sven los te laten. Dat lukt dus niet. Ik ben druk bezig het blaadje met mijn mond open te vouwen als ik merk dat Sven steeds stroever met me mee beweegt. Ik stop even en kniel naast hem neer. Hij kijkt me een beetje droelerig aan. Ik maak zijn sjaal los. Zijn haartjes plakken aan zijn klamme voorhoofd.

‘Je voelt je niet lekker, hè?’ Hij reageert niet, maar het was ook een retorische vraag. ‘Nou, maak je maar geen zorgen. Ik zorg wel dat je bij je papa en mama terechtkomt. Het komt heus wel goed. Oké?’ Dat laatste zeg ik meer om mezelf moed in te praten dan om Sven te overtuigen.

Ik gebruik dit moment meteen maar om het briefje door te lezen. Het kantoor van zijn moeder ga ik nooit redden, maar dat van Svens vader moet lukken. Als ik flink doorloop tenminste. Ik hijs Sven op mijn heup en klem mijn mobiel tussen mijn kaak en schouder. Ik blijf alle nummers afwisselend proberen terwijl ik in een drafje de straten doorkruis op zoek naar het kantoorpand van A&S Advocaten. Na een tijdje geef ik het bellen op,

eigenlijk alleen omdat mensen me verontwaardigd aanstaren en concentreer ik me op Sven die als een zak aardappelen op mijn heup hangt. Ik ben doodop als ik het naambord op de gevel zie. Je zou denken dat zo'n peuter makkelijk te dragen is, maar voor mijn gevoel weegt het kind nu echt een ton. Ik duw met mijn andere heup de deur van het gebouw open en beland buiten adem voor de receptie.

'Ik ben op zoek naar...' Ik vis het briefje uit de zak van mijn jasje, '... de heer Stevens.' Ik laat Sven op de grond zakken. Hij laat zich meteen op zijn kont vallen en nestelt zich tegen mijn benen.

De receptioniste lacht vriendelijk. 'Meneer Stevens is vandaag niet bereikbaar. Morgen om halfnegen kunt u het nog eens proberen.'

Ik glimlach vriendelijk terug en kijk op mijn horloge, nog maar negen minuten. 'Ik moet hem heel erg dringend spreken, het is erg belangrijk!'

'Mevrouw, mag ik u adviseren telefonisch contact op te nemen met de heer Stevens alvorens een persoonlijk bezoek te brengen aan A&S Advocaten? Onze advocaten zijn drukbezette mensen en zijn niet zonder afspraak te spreken.'

Ze laat me niet eens uitpraten voordat ze met haar achterlijke verhaal komt. 'Mevrouw, mag ik u adviseren de heer Stevens nu hierheen te sommeren! Ik heb zijn kind bij me en hij zal het zeer op prijs stellen als u hem daarvan op de hoogte brengt.'

De receptioniste buigt over de balie heen en kijkt naar Sven. 'Ik kan zijn mobiele nummer eens proberen.'

'Hij neemt zijn telefoon niet op,' zeg ik gefrustreerd. 'Waar is zijn kantoor? Ik lever dit jongetje even bij hem af en dan ben ik weer weg.'

'De heer Stevens is momenteel buiten de deur.'

'Zeg dat dan meteen! Kan ik hem bij jou laten?'

'Dat kan echt niet, mevrouw. Mijn baas zou het niet accepteren als ik oppas zou spelen voor een ziek kind!'

'Die van mij gelukkig wel!' antwoord ik sarcastisch. Ik heb nog maar zeven minuten. 'Zodra u de heer Stevens spreekt, zegt u hem dan dat hij zijn zoon op dit adres kan ophalen.'

Ik buk om Sven weer op te tillen en voel de spier in mijn arm alweer trillen, waarna mijn handtas van mijn schouder zakt en

tegen de achterkant van mijn hoofd slaat. Ik kijk even omhoog om te zien of de receptioniste mijn actie heeft gezien. Ze doet in ieder geval alsof dat niet zo is. Goed genoeg. ‘Kom op Sven, we gaan er weer vandoor. Papa komt je zo halen!’

Als ik hem optil zie ik dat hij tegen mijn been heeft gekwijld. Ik veeg de plek zo goed als het kan van mijn legging, maar hij blijft zichtbaar.

Ik moet nu echt sprinten om op tijd te zijn. Ik houd Sven niet meer op één arm en heb hem als een aapje aan mijn bovenlijf geklemd. Hopelijk houdt hij niets over aan het gehobbel. Ik voel mijn hakken slijten bij elke stap die ik zet en ik hoop uit alle macht dat ze het niet begeven. Ik ben blij dat ik iets zwarts heb aangetrokken want ik vermoed dat ik, ondanks de kou, behoorlijke zweetplekken heb opgelopen.

Als Anna Lee hier achter komt, vlieg ik eruit. Ik ren het gebouw van Anna Lee binnen, loop ongezien naar mijn kantoor en smokkel Sven mee naar binnen. Ik sjoj zijn jasje uit en vis een tuitbeker uit zijn rugzakje. Ik duw het in zijn handen en werk mezelf tegelijkertijd uit mijn eigen jas.

‘Nu moet je even heel lief zijn,’ fluister ik. Aangezien hij geen kik meer heeft gegeven na zijn hysterische huilbui bij de kinderopvang, ga ik ervan uit dat het nu ook goed moet gaan. ‘Ik ga even wat kleurpotloden voor je zoeken, maar dan moet je wel heel stil zijn.’

Hij kijkt me aan alsof ik gestoord ben.

Ik glimlach en loop dan zachtjes mijn kantoor uit. Het blijft stil, zelfs als ik aan het einde van de gang ben. Ik ben net op tijd bij de conferentiezaal als Anna Lee aan komt lopen. Helemaal sereen, onberispelijk en niet bezweet. Ik glimlach en begeleid haar naar binnen zonder dat ze iets kan zeggen. Ik zie dat ze naar me kijkt, ik weet ook heus wel dat ik rode wangen heb en dat mijn haar niet meer super zit. Misschien denkt ze dat ik een halfuurtje hebben liggen rollebollen met een van de mannelijke modellen. Dat is namelijk wel eens voorgekomen, al hoop ik dat ze daar niet van weet.

‘Jullie hebben een uur voor het interview,’ zeg ik tegen de redacteuren van het modeblad. Normaal blijf ik wat langer bij een interview hangen om ervoor te zorgen dat alles in goede banen geleid wordt, maar nu glip ik weg zodra ik weet dat Anna Lee

me niet meer mist. Ik ren door de gangen en vis hier en daar wat kleurpotloden van de tekentafels.

‘Het duurde even, maar ik heb ze gevonden, hoor!’ zeg ik vrolijk als ik mijn kantoor weer binnenloop. Sven zit nog precies zoals ik hem achter heb gelaten. Ik voel me een beetje schuldig. Ik ga naast hem zitten en leg een paar lege velletjes papier voor hem neer. ‘Kijk eens, hier kun je heel mooi op tekenen,’ zeg ik met een kinderstemmetje. ‘Dit zijn echte grote-mensen-kleurpotloden. Niet iedereen mag daar zomaar mee tekenen, hoor! Omdat jij zo lief bent, mag dat wel.’ Ik hoop dat ik hem een beetje kan paaïen met mijn samenzweerderige toontje. ‘Zullen we samen gaan kleuren?’ Ik geef hem een potlood en ga zelf aan de slag. Ik zet een paar lijnen op het papier en wacht tot hij meedoet.

Hij kijkt een beetje bedenkelijk naar het potlood. Alsof hij het niet helemaal vertrouwt.

‘Tekenaar!’ moedig ik hem aan. Hij blijft naar het potlood staren, maar doet niets. Waarschijnlijk maak ik hem onzeker. Hij gaat vast tekenen als ik even de deur uitga. Ik moet sowieso even terug naar Anna Lee. Ik loop naar het keukentje, vul een aantal kannen met water en voeg er verse schijfjes limoen aan toe. Intussen kijk ik in het spiegeltje dat naast de deur hangt en fatsoener mijn haar. De kleur in mijn gezicht is weer bijgetrokken. Ik loop de gang in met twee kannen water en hoor dan een hoop lawaai uit mijn kantoor komen. Ik herken het geluid als een heen en weer rijdende bureaustoel. Welk kind vindt het nu niet geweldig om op zo’n stoel rond te zwieren? Ik ga Sven niet vertellen dat hij dat niet mag doen. Als ik het verbied, gaat hij vast weer pruilen. Dat is juist wat ik nu niet moet hebben.

Ik loop door naar de conferentiezaal en ververs de kannen water. Ik blijf nog even staan en Anna Lee betreft me meteen bij het gesprek. Het is niet zo dat ik iets heb in te brengen, maar ze vindt het erg prettig als ik haar antwoorden beaam. Dus ik sta daar maar een beetje stom te grijnzen en te knikken, terwijl ik de wielletjes van mijn bureaustoel steeds harder hoor piepen. Het is Anna Lee nog niet opgevallen, maar voor het geval het uit de hand loopt, deins ik al langzaam naar de uitgang. Ik zet weer een stap achterwaarts als ik een enorme knal hoor. Volgens mij was dit een botsing met een archiefkast. Dit kan ze niet gemist

hebben. Ik hoop dat het geluid niet gevolgd wordt door een jengelend kind, want dan ben ik er gloeiend bij. Ik glimlach. 'Ik ben zo terug.'

Ik wandel in snel tempo naar mijn kantoor, maar het is ineens verdacht stil. O mijn god, hij zal toch niet knock-out gegaan zijn? Ik zwaai de deur open. Sven zit nog steeds op de plek waar ik hem achtergelaten heb. Ik ben toch niet gek, ik hoorde mijn stoel toch rollen? 'Heb je lekker gespeeld?' vraag ik.

Hij knikt.

Ik loop naar hem toe en bekijk het velletje papier. Er staan nog steeds maar drie strepen op. Die van mij. 'Vind je het niet leuk om te tekenen?'

Hij knikt weer.

'Toch wel? Waarom heb je nog niet getekend dan?'

'Heb ik wel,' zegt hij trots.

Ik lach. Hij probeert te verbergen dat hij mijn kantoor rond geracet heeft met mijn stoel. 'Laat eens zien wat je getekend hebt,' speel ik zijn spel mee.

Hij draait rond op zijn stoel en wijst naar mijn hagelwitte muur. Of wat mijn hagelwitte muur was. Over de gehele breedte staat nu een rode gekartelde streep. Op ooghoogte. Het lijkt wel een hartslag. Sven heeft op mijn stoel gestaan en over de hele muur getekend, totdat hij gestopt werd door de archiefkast. Waar nu dus een deuk in zit. Ik kan wel huilen! Hoe moet ik dit nu weer oplossen? Sven moet hier weg. Ik krijg hier gegarandeerd problemen mee. Ik kijk op mijn horloge, over tien minuten eindigt het interview en dan moet ik Anna Lee weer terzijde staan. Het lukt me nooit om hem voor die tijd weg te brengen. Ik heb hulp nodig en op dit moment kan ik maar één persoon bedenken. Ik grijp de telefoon. 'Hé, Deb... ben je thuis?'

Debbie, mijn reddende engel. Ik moet het nog een kwartier zien vol te houden. Dan kan ik hem naar Debbie brengen en kan ik me op mijn werk concentreren. Ik duw Sven met stoel en al naar de andere hoek van de kamer. Hij ziet er de lol nog van in en giert het uit. Ik vind het niet grappig, maar ik kan het hem onmogelijk kwalijk nemen. Je zult maar twee ouders hebben die niet genoeg om je geven om je op te halen als je ziek bent. Ik geef een draai aan de stoel zodat hij even bezig is, waarbij ik even vergeet dat hij ziek is. Hopelijk wordt hij niet te misselijk. Ik pak

een gummetje en probeer de rode streep van de muur te veggen. Het werkt niet, hij is nu alleen een beetje vervaagd. Ik heb nu een smoezelige hartslag. Er zit niets anders op, de archiefkast moet van zijn plaats. En wel voor de streep. Ik duw met al mijn kracht tegen de kast en langzaam verdwijnt de streep erachter. Ik sta nog even uit te puffen als ik de stem van Anna Lee mijn kant op hoor komen. Shit, ze moet nu naar de fotoshoot. Ik trek Sven van mijn stoel en plant hem achter mijn bureau, uit het zicht.

‘We doen nu verstopperij. Niet bewegen tot ik het zeg, anders ben je af.’

Ik haast me naar de deuropening. ‘Zal ik jullie even begeleiden naar het atelier, daar zullen de foto’s gemaakt worden,’ zeg ik zo rustig mogelijk.

Anna Lee wuift mijn opmerking weg en duwt me terug mijn kamer in. Ze sluit de deur achter ons. ‘Ik wil even mijn make-up bijwerken,’ zegt ze terwijl ze tegen de hoek van mijn bureau leunt en een handspiegeltje tevoorschijn tovert.

Ik houd het niet meer van de zenuwen. ‘Anna Lee, we hebben niet veel tijd meer. Het interview is enigszins uitgelopen. We zullen de shoot in moeten korten.’ Ik weet dat ze een fotoshoot geweldig vindt en hiermee hoop ik haar mijn kamer uit te werken.

Ze haalt een lipstick uit haar tasje en begint haar lippen te stiften. Vanuit mijn ooghoek zie ik een voetje van Sven achter mijn bureau vandaan piepen. Ze kijkt de andere kant op, maar als ze even beweegt... ‘Er is iets anders aan je kamer.’

Ik loop naar de deur in de hoop haar mee te lokken. Straks gaat ze nog rondlopen. ‘Ik heb de kast verzet.’

Anna Lee reageert zoals ik hoopte en volgt me naar de hal. ‘Dat is het niet, het ruikt naar baby. Doe er iets aan, zet een appeltaart neer of zo.’

‘Ik zal het meteen doen.’ Ik breng het hele gevolg naar het atelier en vertel de fotografen wat de wensen van Anna Lee zijn. Ik wijs ze ook op de mogelijkheid om buiten foto’s te maken op ons mooie dakterras. Dan haast ik me zo snel als ik kan terug naar mijn kamer. Ik moet nu maken dat Sven wegkomt. Straks krijg ik dat nooit meer ongezien voor elkaar.

Even raak ik in paniek als ik hem niet meteen zie, maar dan besef ik dat ik hem had gezegd dat hij achter het bureau moest blijven zitten. En dat heeft hij dus gedaan. Hij heeft alleen wel

mijn tas omgekeerd en de bagel gevonden. Zijn wangen zitten onder het roze glazuur en hij zit prinsheerlijk te snoepen. ‘Sven! Je bent ziek! Straks moet je overgeven!’ Ik pak de bagel uit zijn handen en doe hem terug in het zakje. Hij kijkt een beetje beuteurd, maar hij heeft hem al half op dus ik denk dat hij te vol zit om er ophef over te maken.

‘Kom, we gaan. We hebben nu wel genoeg lol gehad hier, vind je niet?’

‘Ja,’ antwoordt hij serieus. Ik hijs hem weer terug in zijn jas en gris zijn rugzak mee terwijl ik hem optil. Ik neem de trap naar de parkeergarage onder het gebouw. De lift vind ik te riskant. Je komt altijd wel iemand tegen. Ik druk op het knopje van de sleutel en zie de lichten van de auto van de zaak een eindje verderop knippen.

Ik vind het vervelend om Deb met een vreemd kind op te zaden, maar ik weet ook niet hoe ik het anders op moet lossen. Ik heb nog niks van die ouders gehoord. Met een beetje geluk bellen ze me straks terug en kunnen ze hem zelf bij Deb ophalen.

Ik heb geen kinderzitje, maar het is maar een paar honderd meter rijden dus zet ik hem op de achterbank met de heupgordel vast. ‘Mama toe?’ vraagt Sven.

Ik stap achter het stuur. ‘Nog heel even wachten. Je mag eerst nog even met een ander jongetje spelen. Ken je Benji?’

Ik kijk achterom om uit het parkeervak te rijden en zie Sven een halve bagel en een tuitbeker ranja over de achterbank kotsen.

Ik ben laat, ik ben laat, veel te laat. Deb heeft me geholpen de enorme kotsvlek van de bank te verwijderen, maar het ruikt nog steeds zurig en ik hoop maar dat niemand de auto nodig heeft tot ik hem goed heb laten reinigen.

‘Waar was je?’ bijt Anna Lee me toe als ik me haastig bij haar voeg vlak voor ze haar laatste interview in gaat. ‘Het is dat Angela in de buurt was om de ontvangst te begeleiden.’

‘Sorry, er was een dringende kwestie vanuit het expeditieteam inzake de organisatie van...’

‘Stil nu,’ onderbreekt ze me met een grote nepglimlach. ‘We gaan beginnen.’

Wat een geluk dat Anna Lee zich niet bezighoudt met details. Ik open de deur van de conferentiezaal en laat haar binnen.

Het is echt ellendig om Anna Lee steeds dezelfde antwoorden te horen geven, terwijl ik nog zoveel te doen heb. Ik ben de hele dag nog niet aan mijn eigen werk toegekomen. Ik had gedacht tussen de bedrijven door nog wat mails te beantwoorden, telefoontjes te plegen en dingen te regelen, maar daar is dus niets van gekomen. Ik moet bekennen dat ik nu ook even de draad kwijt ben van wat ik allemaal nog moet doen vandaag. Ik kan maar beter een overzicht maken van taken die echt vandaag nog volbracht moeten worden. Dat kan ik vanavond dan allemaal in gaan halen. Waarschijnlijk kan ik dan wel even doorwerken. Anna heeft straks een benefietdiner waar ik niet naar toe hoeft. Hopelijk gaat ze vroeg weg en heb ik geen last meer van... O! Shit! Ik word opeens misselijk van schrik. Hoe heb ik dat nu kunnen vergeten? Het is een *benefietdiner*. Ik had een bedrag moeten overmaken naar een of ander goed doel. Vergeten. Helemaal vergeten. Ik wilde het gisteren doen, maar er kwam iets tussen. Ik ben niet meer aan de betalingen toegekomen en ik moet ook nog Anna's declaraties verwerken. Ik wilde het allemaal tegelijk doen, maar nu is het me helemaal ontschoten. Ik kijk onopvallend op mijn horloge. Als ik het voor vier uur als een spoedbetaling overmaak, staat het nog op tijd op de rekening. En ze zullen haar de toegang toch niet weigeren? Ze hebben heus geen lijst met wanbetalers. Toch? Het staat hooguit wat slordig als ze er achter zouden komen. Anna Lee haat slordigheden.

Ze werpt me een boze blik toe. Kan ze nu ook al gedachten lezen? Toevallig is een fout pas een fout als die aan het licht komt. Tot die tijd is het alleen een uitdaging om het nog terug te draaien voor iemand erachter komt. En deze fout is nog niet eens gemaakt. Dan besef ik dat ze zo boos kijkt omdat ik zenuwachtig met mijn pen op mijn klembord tik. Al komt dit op Anna Lee waarschijnlijk eerder ongeduldig over. Ik stop er meteen mee en glimlach verontschuldigend. Ik ben de rust zelve. Schiet nou maar op...

Net op tijd weet ik de betaling nog de deur uit te doen. Ik heb Anna's pas en code, dus kan ik zelf autoriseren en verzenden. Ik breng even in kaart wat mijn achterstallige werkzaamheden zijn en loop dan naar de toiletten. Anna Lee heeft het pand ondertussen verlaten, dus gun ik mezelf voor het eerst vandaag de

tijd voor een kleinigheid als plassen. Nadat ik mijn handen heb gewassen, blijf ik even staan voor de grote spiegel die de hele wand aan de kant van de wasbakken beslaat. Ik zie er afgemat uit. Mijn chocoladebruine lokken beginnen te vervagen. Ze kunnen niet eens meer voor melkchocolade doorgaan, eigenlijk. Vreemd dat Anna Lee er nog niets van gezegd heeft. Ik buig me iets voorover en staar in blauwgrijze ogen, vandaag meer grijs dan blauw, die leeg aandoen. Mijn huid ziet er ook niet zo goed uit. Een beetje vlekkerig en rood. Ik kan wel wat vochtinbrengende crème gebruiken, zie ik. Ik neem weer wat afstand van mijn spiegelbeeld, aangezien het me vandaag niet al te vrolijk maakt.

Ik ben over het algemeen best tevreden met mijn uiterlijk. Ik ben geen opvallende verschijning of zo, maar daarom is er met de juiste middelen altijd wel iets van te maken. Als ik een beetje moeite doe, kan ik er best mee door. Ik heb niet de ravenzwarte glanzende haardos en mysterieuze oogopslag van Jessica. Ik heb mijn haar wel eens zwart geverfd, maar die look gaf me eerder een sm-meesteres uitstraling dan de sexy wicca look van mijn vriendin.

Ik heb ook niet het lange, lenige lichaam van Micky en haar natuurlijke flair, noch Debbie's flirterige glimlach, volle borsten en speelse krullen. Maar die krullen heeft ze meedogenloos gekortwiekt na de geboorte van haar jongste en ze klaagt nog steeds over de extra kilo's die ze nog meetorst van haar laatste zwangerschap. Daar heb ik dan weer geen last van. Mijn lijf is al jaren hetzelfde. Ik heb geen cellulite, tenzij ik heel hard knijp en ik heb ooit eens een striaestreepje ontdekt op mijn heup, maar toen ik het aan Micky wilde laten zien, moest ik twintig minuten zoeken, dus daarover heb ik ook nooit meer geklaagd.

Ik verlaat het toilet en loop terug naar mijn kantoor. Ik heb geen tijd om langer over mijn droge huid in te zitten. Ik moet me op mijn volgende project storten: Sven. Ik vind het echt belachelijk dat ik nog steeds niets van zijn ouders gehoord heb. Stel je voor dat het een noodgeval was geweest. Nu is er misschien geen ernstige situatie, maar wat als dat wel zo geweest was? Je hoort gewoon bereikbaar te zijn voor je kind. Klaar. Dat zal ik hun wel duidelijk maken, ook.

Ik wil net Debbie bellen om te vragen hoe het met Sven gaat

als de telefoon op mijn bureau gaat. Het is de receptie. ‘Met Hannah...’

‘Hannah, er staat een meneer hier aan de balie... hoe is uw naam ook weer?... Stevens? Meneer Stevens is hier voor jou. Jij had hem gebeld over zijn zoon?’

‘Ja, zeg maar dat ik eraan kom.’ Ik hang op, trek mijn jasje aan, pak mijn tas en loop naar de lift. Dat zou tijd worden, zeg. Het is nu vier uur later dan de eerste keer dat ik hem belde. Ik ben benieuwd wat voor man dat is. Zo’n oude vent die alleen voor zijn werk leeft en een groen blaadje aan de haak heeft geslagen die nog per se een kind wilde? Zo’n tweede-legfiguur voor wie het allemaal niet meer hoeft, maar die toch het vrouwtje tevreden moet zien te houden?

Als ik beneden in de ontvangsthal kom, zie ik hem al staan. Ik moet toegeven dat hij er iets anders uitziet dan ik in gedachten had. Dit is allesbehalve een oude vent. Ik schat hem rond de dertig. Hij is lang en goedgebouwd. Heel erg goed gebouwd zelfs. Hij draagt een mooi pak en hij wordt knapper met elke stap die ik in zijn richting zet. Hij heeft mooi haar. Een beetje krullerig. Hij lijkt wel wat op McDreamy, eigenlijk.

Ik kijk de hal rond. Dit kan hem niet zijn. Zo ziet iemand die zijn kind verwaarloost er niet uit. Er moet ergens een ongeïnteresseerde, uitgezakte, kalende kerel staan.

Deze licht gespannen, verontrust voor zich uit kijkende knapperd komt vast gewoon een kopieerapparaat repareren. Gekleed in Armani.

Hij veert op als hij het geluid van mijn hakken door de hal hoort echoën. ‘Hannah Fisher?’ vraagt hij terwijl hij op me afstormt.

‘Hoi,’ zeg ik en ik glimlach op mijn charmantst. Ik weet wel dat er ook een moeder in het spel is, maar je weet maar nooit. Deze is te leuk om geen goede indruk te willen maken. ‘Ik heb Sven...’

‘Waar is mijn zoon?’ onderbreekt hij me. ‘Mijn secretaresse zei dat ik hem hier op kon halen, waar is hij?’

Goed, hij is natuurlijk een beetje geschrokken. Logisch dat hij dat niet helemaal kan verbergen. ‘Hij is bij een vriendin van me, hier vlakbij...’

‘Ben jij wel normaal?’ buldert hij dwars door mijn zin heen.

‘Wie haalt het nu in zijn hoofd om een kind op te halen zonder dat zijn ouders het weten? Hij kan maar beter in orde zijn, want als er ook maar iets aan hem mankeert, dan heb jij een heel groot probleem, juffie!’

‘Zeg, doe zelf normaal! Ik heb dat kind opgevangen omdat jij het te druk had met dingen die blijkbaar veel belangrijker voor je zijn. Ga mij nu geen verwijten maken!’ Ik heb me vergist. Hij is niet knap. Hij is een egocentrische, arrogante, onbeleefde, on-dankbare... brulaap.

Hij is even stil en het lijkt alsof hij bijdraait. Misschien biedt hij zijn excuses aan en dan kan ik hem toch weer een beetje knap vinden. ‘Jij weet niks van mij of van wat ik belangrijk vind. Bemoei je met je eigen zaken en breng me naar mijn zoon.’

Niet dus. Nu ben ik er klaar mee. Hij is niet knap en hij zal het nooit meer worden. ‘Moet ik me nu met mijn eigen zaken bemoeien of je naar je zoon brengen? Volgens mij spreken die twee dingen elkaar een beetje tegen.’

‘Goed, dan breng je me eerst naar mijn kind en dán bemoei je je met je eigen zaken.’

‘Nou, heel graag! Alsof ik niks beters te doen heb dan op een vervelend joch passen. Weet je wel hoe druk ik het heb?’

‘Dat valt vast wel mee, anders zouden we hier niet staan discussiëren.’ Hij loopt weg.

‘Je redt het wel in je eentje, neem ik aan?’

‘Nee! Ik loop naar mijn auto die ieder moment weggesleept kan worden en jij komt achter me aan.’

‘Ik stap echt niet met jou in een auto.’

Hij draait zich woest naar me om en even durf ik geen kik meer te geven. ‘Kom mee.’

‘Wie zegt eigenlijk dat jij zijn vader bent?’ stamel ik dan.

Zijn blik vermorzelt me bijna. Hij is niet alleen een vader, hij is een vader die geen tegenspraak duldt.

‘Oké, ik geloof je wel,’ zeg ik terwijl ik hem met tegenzin volg. Ik stap in zijn patserige BMW en geef hem het adres zodat hij het kan intoetsen in het navigatiesysteem. Ondertussen bel ik Deb om te vermijden dat ik een gesprek met hem moet voeren. Ik vraag hoe het met Sven gaat en zeg dat we zo bij haar zijn. Als ik opgehangen heb, merk ik dat hij sowieso niet met me praat. ‘Hij slaapt, mocht het je interesseren,’ zeg ik na een paar tellen.

Hij geeft geen antwoord en houdt zijn blik strak op de weg. Het is een gekkenhuis rond deze tijd in de binnenstad, maar hij dwingt overal voorrang af. Blijkbaar iemand die gewend is altijd zijn zin te krijgen. Ik mag hem niet. Ik mag hem helemaal niet. Niet te geloven hoe lang een ritje van een paar minuten kan duren als je naast zo iemand zit. Als het aan mij lag, stapte ik lekker uit en dan kon hij het zelf uitzoeken. Ik word steeds bozer. Alsof ik hier om gevraagd heb. Ik ga er iets van zeggen.

‘Ik heb de hele middag met je kind rondgesjouwd omdat niemand tijd voor hem had. Als ik dat niet gedaan had, zou hij nu nog met zijn jas aan en zijn rugzakje om op een krukje in de crèche zitten wachten. Je zou wel wat beleefder mogen zijn.’

Weer geen antwoord. Zijn kaak verstrakt. Ook goed. Ik heb mijn best gedaan. Ik kan van onfatsoenlijke mensen niet verwachten dat ze dat waarderen. Je moet nooit dankbaarheid verwachten, van niemand. Als ik iets geleerd heb van Anna Lee is het dat wel. Je moet dingen om je eigen redenen doen en dat heb ik gedaan. Ik heb voor Sven gezorgd met de beste bedoelingen en ik heb deze eikel niet nodig om me daar goed over te voelen.

Deb opent de voordeur al zodra we bij haar in de straat stoppen. Hij trekt de handrem aan en laat de auto met draaiende motor staan terwijl hij naar haar toe beent. Ik heb zin om de handrem weer los te maken voor ik uitstap, maar aangezien hij advocaat is, laat ik dat maar achterwege. Ik volg hem Debbies huis in en zie meteen een heel andere man dan een paar tellen geleden. Hij knielt voor Sven neer, die met een slaperig hoofd en bungelende beentjes op de bank van Deb zit.

‘Hé Sven, hoe is het, mannetje? Ben je ziek?’ Zijn stem is opeens heel rustig en zacht en hij bevoelt het voorhoofd van Sven. ‘Gaat het?’ vraagt hij bezorgd.

‘Ik heb gespeeld,’ antwoordt Sven met een krakerig stemmetje. ‘We gingen racen en botsen.’ Hij lijkt veel wakkerder, nu hij zich mijn bureaustoel herinnert.

Zijn vader is minder enthousiast en kijkt boos naar me om.

‘Ik heb hem in mijn auto laten rijden,’ leg ik uit. Wat denkt hij nou?

‘Boem,’ zegt Sven, ‘kapot!’

‘Kom maar, we gaan naar huis.’ Hij tilt Sven van de bank en zonder iets tegen mij of Deb te zeggen, loopt hij terug naar zijn

dure auto. Hij vraagt niet eens wat er kapot is en of hij de schade kan vergoeden. Nee joh, niks aan de hand. Graag gedaan. Fijne avond!

Sven zwaait naar me over de schouder van zijn vader.

‘Dag Sven!’ roep ik hem na en dan gooi ik de deur dicht. Ik kijk naar Deb die er verbaasd bij staat. ‘Wat een lul!’